

отъ албанцитѣ започнали да се заселватъ въ Балканския полуостровъ, една частъ заселили нѣколко съседни на Търново селища, между които били: Арбанаси (Арнабудъ Кариелери) — албанското село — Алванитохори и Лѣсковецъ. По предание, и до днѣ днешенъ се помни отъ стари хора, че тукъ на коне сж пристигали „Кондьовцитѣ“ — албански семейства, които заселили днешната Кондьовска махала на Лѣсковецъ. Че действително това е така, показватъ фамилнитѣ имена, които срещае често въ Лѣсковецъ, чужди на

Фиг. 52. Училището Братя Бурови.

славянския произходъ, коренитѣ на които трѣбва да диримъ въ други езици¹⁾.

Отъ тия преселници албанци, които заселили тия мѣста, като самостоятелно поселище, се запазило само селото Арбанаси; другитѣ, обаче, преселници албанци, които се заселили въ Лѣсковецъ, бързо се претопили съ мѣстното българско население, което било по-многочислено и броело около 250 домакинства християни, прѣснати въ нѣколко махали.

Като най-старо заселище на Лѣсковецъ се смѣта мѣстността „Светицата“, която се намира подъ Петропавловскитѣ чуки на Арбанашката планина. Тамъ, сгушенъ въ гжститѣ лесове, стариятъ Лѣсковецъ е билъ запазенъ отъ честитѣ разорявания и грабителства, на каквито сж били изложени голѣми села и градове въ тъмнитѣ години на робството, едно, защото Лѣсковецъ е билъ далечъ отъ ония пжтища, които сж водили къмъ главнитѣ центрове на турската империя и друго, защото Лѣсковецъ е билъ тогава малко и сгушено, глухо, градинарско село и на първо време неговитѣ

1) Вж. М. Московъ — Лѣсковецъ и бжднината му. Търново 1922 г.